

Szexeljünk rendesen!

Laura monológja

Az interjút készítette és monológgá szerkesztette:

Hadas Miklós

Először tizenhét évesen haltam meg, amikor lezuhantam egy szakadékba. A papám sofőrjével jöttem Pestre, és a Mecsekben vannak olyan helyek, hogy az út alatt csak a fák csúcsát lehet látni. Na, oda zuhantunk le. Valahogy fölfogtak a lombok, úgyhogy nem csapódtunk telibe a földbe – akkor valószínűleg fölrobbantunk volna –, de azért a sofőr így is meghalt. Én túléltem, de elvesztettem az eszméletemet, ki is léptem a testemből, úgyhogy engem nehéz lenne meggyőzni, hogy az élet után nincs semmi. Van. Van testen kívüli élet. És szerintem a halál után mindig van valami fénybe kerülés is. És azóta a szemeimben az írisz sem egyforma, mert az egyikben van egy sötét körfolt. A két bokám platinából van, a térdeim is, meg a bal vállam. Ezek komoly platinaburkolatok szegecsekkel, ékekkel. Akkor még platinát használtak, úgyhogy drága nő vagyok. Egy évig voltam kórházban, aztán tolókkocsiban ültem, fél évig tanultam jární. Előtte tíz évet baletteztem, így elég erős és kötött izmaid lettek. Ez volt a szerencsém, mert nem sorvadtak el az izmok. Meg persze fantasztikus akaratérőm is volt. De aztán később megtudtam azt is, hogy a fáknak is sokat köszönhetnek, mert állítólag óriási gyógyító erejük van. Mi fák között laktunk, és fától fáig tanultam meg jární. A fák érintése borzasztó jó érzés, erőt és energiát adott nekem. Utána aztán teljesen lábra álltam, de hát örökre megmaradtak a testemen a hegek.

Máskor meg rohanok a villamosmegállóba, és nem tudom, de kicsit be voltam bambulva, és nem vettem észre, hogy jön a villamos. És jött a villamos. Én meg már léptem is tovább, éppen alá. És egy lány a hátam mögül megszólalt, hogy le ne lépj! Erre én vissza. A villamos el. Hátrafordulok, nincs ott senki. Eltűnt a lány. Pedig emlékszem az arcára, egyszerű ruhában volt, sötét, rövid hajú lány. Vagy amikor jöttünk haza a kislányommal Thaiföldről. Bangkok–Athén–Budapest. Harminchat órás repülőút lett belőle. És amikor Athénból felszállt a repülő, kitört a kereke. Kis ócska gép volt. Hogy fogunk leszállni? Órákat keringtünk a levegőben, hogy elfogyjon a kerozin. Kérdéses volt, hogy szétszóródunk-e a betonon. A Híradóban, mindenhol benne volt. Mindenki sikított a gépen, hogy hú, most mi lesz, hogy jobb gépek is lezuhantak már, és akkor most meg fogunk halni. Kerék nélkül letenni egy gépet biztosan nagyon nehéz lehet, mert szikrák kaphat, vagy továbbcsúszik, vagy nem oda esik, meg eltörik a géptest, szóval ott gond lehet. Jöttek a tűzoltók is, és habot szórtak szét. És aztán valahogy leszálltunk, volt egy lecsúszda, néhány embert a karjaikban vittek, VIP-szobát és VIP-gépet kaptunk, vörös rózsát, telefont, mindent. Így érkeztünk haza.

Azt hiszem, karriert csinálhattam volna a balettben, mert soha nem kellett fogyókúráznom, mindig kis nyüzüge alkat voltam, pici, soványka, gyors, erős. Mint most is. Gyönyörű lány voltam, gyönyörű alkattal, tényleg minden megfelelt. Mindenki mondta is, hogy hú de szép kislány! Fenéig érő, göndör, vörösesbarna hajam volt, gyönyörű mozgás. Tényleg én voltam a kislány, aki gyönyörű. És nyakig gipszben döböntem rá, hogy semmit sem jelent, ha egy nő gyönyörű, mert százszor értékesebb dolgok vannak a világon. Szóval a gyönyörűségből hirtelen a tehetetlen rondaságba, a testnélküliségbe zuhantam. Gipszben lenni olyan, mintha az embernek nem lenne teste. Elvesztettem a testem. Csak a gondolatok voltak. Ez nagyon kemény és kiábrándító dolog volt, és csak az apámra számíthattam. Anyám sohasem tudta kimutatni a szeretetét, én inkább apám kislánya voltam.

Sohasem voltunk gazdagok, de a baleset után végképp szinte mindent el kellett adnunk, hogy az orvosokat kifizethessük. Rajtam egy hattagú orvoscsoport dolgozott, Magyarország legjobb orvosai. Apám azt mondta, hogy ő inkább elad mindent, csak valamit csináljanak velem, mert beleőrül. A nővérem meg azt mondta – volt egy hatalmas tükör az előszobánkban, és ő mindig ott billegett előtte –, hogy ő milyen gyönyörű. Én meg ott ültem a tolókcobiban. És ő azt mondta, hogy én meg milyen nyomorék vagyok, és az is maradok. Mindenki sajnálkozott rajtam, és ennél a sajnálatnál nincs szörnyűbb dolog. Mert ugye az arcom szép volt, a hajam szép volt, és akkor ott ülök a tolókcobiban. Minden ember, amikor elment mellettem, azt mondta: ó, szegény, *pedig* milyen szép lett volna! Ez borzasztóan zavart. Ezek után mentem ki az erdőbe, és elhatároztam, hogy majd én mutatok még nektek valamit.

A nagymamám ukrán, a nagypapám lengyel származású volt. Anyai ágon zsidók vagyunk, apai ágról pedig az Esterházyaktól származunk. A papám kalorizáló mérnök volt. A hőerőműveknél vannak olyan nagy gépek, azokon vannak ilyen gombok, sok-sok gomb, és akkor ilyen kalóriaértékeket vizsgálnak. Szegény ötvenhárom évesen meghalt, pedig nekem nagyon nagy szükségem lett volna még rá. Borzasztó sokat dolgozott. Négy évig volt beteg a halála előtt, és én ápoltam őt. A végén már alig tudott szegény fölkelni. Vele laktam együtt. Hárman voltunk, mert a kislányom is megvolt már. Most tízéves. Már nagyon meg akart halni, hogy ne legyen gondja senkinek vele, mert borzasztó büszke ember volt.

A nagymamám házában még külön voltak a tejes meg a húsos ételek, ő tartotta a sabbathot, és megtanította nekem az összes kis héber éneket. Ezeket a mai napig tudom. Meg azért a héberből is eszembe jut még valami, tulajdonképpen értem, hogy miről van szó, csak hát ő meghalt tizennégy éves koromban. Én mellette ültem akkor, mert ő vigyázott rám. Hatvanhárom éves volt, és úgy halt meg, hogy lefeküdt szépen az ágyba, és azt mondta nekem, ott ültem mellette, nem volt ott hon senki, hogy szaladjak át valakihez, aki majd szól az apámnak. Amikor visszamentem hozzá, közölte, hogy ő most meg fog halni, de neki jó lesz, mert már elfáradt. És mosolygott. Mosolyogva halt meg, nyugodtan, és egyáltalán nem félt. És én akkor ezt nem is fájdalomként élttem át, hanem úgy, hogy a nagymama elfáradt, meghalt, kész, ennyi volt az élete.

Engem már nem érdekel, hogy kósert eszem vagy sem. Viszont nem szeretem a megkülönböztetéseket, ki nem állhatom, ha valaki niggerezik vagy olyan cigányt szid, akinek tényleg nincs semmi a számláján. Engem globálisan érdekel ez a téma,

azt hiszem. Egyébként nálam mindenkinek tiszta lapja van. És ha megharagszom vagy mérges vagyok, az is csak egy napig tarthat. Igaz, ha csalódik az ember, akkor valami rossz érzés azért ott marad, de mindig újra kell próbálni élni, újra és újra kell kezdeni. Úgy veszem a dolgokat, hogy soha senkit ne ítéljünk meg, és nem jó sokáig haragot tartani magunkban, mert a harag elszívja az ember életerejét.

Tizennyolc éves koromra nagyjából rendbe jöttem, és néhány éven keresztül csak úgy éltem bele a nagyvilágba. Fregatt söröző, járogattunk ide-oda, fiatalság, élet, bulik. Sok helyen dolgoztam, főleg a vendéglátóban. Jártam mindenhová. De nagyon fejletlen kislány voltam. Huszonhat éves koromig nem élveztem a szexet sem. Egyszerűen nem voltam érett rá. Nekem szülni kellett egy gyereket ahhoz, hogy érne kezdjek, és csak harmincéves koromra fejlődtem igazi nővé. Ezzel együtt folyamatosan kutakodom a túlvilág után, tudni szeretném, hogy mi az élet értelme, mi is az ember. Az összes templomba elmentem, de főleg a keleti vallások érdekelték. Sok nyűglődés volt az egész életemben, borzasztó nehéz volt megérteni, hogy mi miért is van. És egyáltalán nem volt világos számomra az sem, hogy milyen sorsot is kaptam.

Azóta sem tudom, hogy milyen évet írunk. Nálam nincs idő. És azt sem tudom, hogy hétfő, péntek vagy szerda van-e, meg hogy hányadika van. Nálam fölkel a nap, és lemegy a nap. Reggel, dél, este és éjszaka van, a többi nem fontos. Ami a mába nem fér bele, majd megcsinálom holnap. Megvár az a holnap. Ez nálam remekül működött, és most is kiválóan működik. Szerintem nem ezen a földön járó típus vagyok. Thaiföldön is úgy éltem, hogy amikor fölkel a nap, kinyitottam, amikor lement, bezártam. Nekem az nagyon tetszett, ez pont így volt jó. Sok barátom volt kint. Tudtam, hogy ez egy olyan ország, aminek szép kultúrája van, tudtam, hogy királyság. Valahogy biztos voltam benne, hogy nekem megfelelő lesz, és hogy ott választ kaphatok a kérdéseimre. Így is lett. Nagyon sokat tanultam ott. Most, hogy itthon vagyok, másfél év után is jól emlékszem egy csomó beszélgetésre, meg arra, hogy mit tanítottak nekem a papok. De ezek az én titkaim. Gyakran előjönnek szavak, amiket valaki mondott nekem, és sokszor csak most értem meg, hogy akkor mire is gondolt.

Thaiföldön az élet sokkal egyszerűbb, mint Európában. Ott nincs adó, egy éttermet is sokkal könnyebb nyitni, mert az ember csak kibérel egy helyiséget, megépíti, kinyitja, és üzemel. Nekem egy kis éttermem volt, icike-picike. Béreltem egy házat, és a garázsát építettem be. Négyszázezer forintból csináltam az egészet. A fa ott olcsó, natúr fával burkoltam a falat, gyönyörűen dekoráltam, én csiszoltattam a fát, felhő formájúra vágattam az asztallapot. Nagyon sokat dolgoztam rajta. És elutaztam északra, a dzsungelbe is, meg ilyen agyament dolgaim voltak. Nagyon jó volt a dzsungelben. Ó, hát valami paradicsomi állapotok vannak ott! Arra jártam én, ahol fehér ember sosem járt. Buddhista iskolában is tanultam, mégpedig egész életemre szóló dolgokat. Például azt, hogy hogy lehet egy férfit az örületbe kergetni egy masszírozással. Ott nagy keletje van a masszázsnak. Persze a thai masszázsnak is rengeteg változata van: a gyúró masszázások, vagy a kifejezetten erotikus jellegű masszázások, a szexmasszázs, a body-body s a többi. Vannak komolyabb és elmélyültebb masszázások is, mint például a meditációs, az utaztatásos, a pontnyomásos, a gyógyfüves vagy a vérképző masszázs.

Egy gyönyörű szigeten éltünk. Mindig jött annyi pénz, amiből megélhettünk. Főztem is. A gulyásomnak híre ment. Sokat dolgoztam a vendéglátóban, tudtam,

mire kell figyelni. A két szakácsnak is mondtam, nagyon jó fej srácok voltak különben, hogy azért nem úgy van az, hogy megisznak nyolcvan sört naponta. Ők eleinte úgy gondolták, hogy ez így működik, de aztán felvilágosítottam őket, hogy létezik olyan is, hogy stand, és abból kitűnik, hogy mennyi az eladott és mennyi a megivott mennyiség. És akkor nagy hirtelen le lett korlátozva, hogy mennyi sört ihatnak naponta. Mert mondtam, hogy fiúk, én azért nem fogok vásárolni, hogy ti jól éljetek, álljon már meg a menet! Mert hogy ők tulajdonképpen ingyen ettek és laktak nálam, az egy dolog. Ők is szegények voltak. De én azért mindig próbáltam figyelni a pénzemre, mindig pontosan tudtam, ma is tudom, hogy mennyit költök, és hogy hová megy el a pénz. A ruháimra és a cipőimre is nagyon vigyázok.

A barátnóm beköltözött a buddhista szerzetesekhez. Aztán egy idő után én is mindennap elmentem oda. Befogadtak. Nem úgy van, hogy jelentkezem és akkor oda fölvesznek, hanem ha az ember megérti, miről is van szó, akkor ott maradhat. Én sokat kérdeztem, és eleinte mindig azt hittem, hogy á, biztos nem beszélek elég jól, hogy megértsenek, de aztán rájöttem, hogy nem itt van a gond, hanem ott, hogy ők már jóval az én agyműködésem előtt jártak. Teljesen másra adtak választ. A kérdéseim következményeire válaszoltak. És így minden egyes dolog után le kellett ülni, és végiggondolni nagyon sok mindent, hogy miért is mondták azt, amit mondtak.

Azóta így vagyok ezzel én is. Látszólag sokszor nem arra válaszolok, amit kérdeznek. Mert én is a következményre válaszolok. Általában én már jóval előbbre tartok, mint a kérdező. Ott vagyok, válaszolok, csak éppen másként. Ott a buddhista papok reggelente mennek az úton, sétálnak. Van ilyen rizsfőző edényke, és abban reggelente mindenki főzi a rizst. Az a kenyér. A papok mennek végig a maguk kis edénykéivel, és akkor mindenki megtiszteltetésnek veszi, ha bekopognak az ajtón, és kérnek egy tányér rizst. Lehet adományozni is, hogy megkérem szépen, hogy fogadja el az általam főzött gulyáslevest, vagy ilyesmi, és akkor főzök annyit, hogy nekik is jusson. És mivel nekem éttermem volt, én mindig vittem valamit, valami finomat. Ott nagyon könnyű barátkozni, mert annyira nyitottak az emberek, hogy csak elég, ha összefutok valakivel az utcán, valamiről elbeszélgetek vele, és amikor másnap is arra megyek, megint elbeszélgetek vele, és akkor már össze is barátkoztunk. Olyanok, mint a gyerekek. Ugyanezt próbálom itthon is, és majdnem hogy hülyének néznek. Annyira zártak itt az emberek.

Egyszer elutaztunk Északra. Egy nagy dodge-dzsallal jártunk. Borzasztó rozoga állapotban volt, de jól ment, csak rossz volt a benzinmutatója, és a dzsungel közepén, egy kis földúton elfogyott a benzin. Mit csináljunk? A kislánynomnak gyönyörű hosszú, szőke haja volt, és akkor már nagyon jól beszélt thaiul. És ahogy ott ácsorog az út szélén, egy kisfiú éppen arra biciklizik. Körülbelül egyidősek voltak. Ahogy meglátta a lányomat, úgy maradt. Nem sok fehér ember szaladgál ott az őserdőben, ráadásul ők egyébként is odavannak a szőke hajért. Megáll a kisfiú a biciklivel, és bámulja a lányomat meredten. Mondom neki, na, ha már ilyen jó vagy a fiúnál, akkor kérdezd meg tőle, hol van benzin. De amikor odaszólt neki thaiul, a kisfiú elrohant, hanyatt-homlok. Aztán persze jött a családja is, meg rögtön összesereglett egy csomó ember, és mindjárt lett benzinünk. Ott a meghívásokat nem lehet visszatartani. Ott nincs tévé, az emberek szeretnek összejönni és beszélgetni, sztorizni. Mi a vadász házában laktunk, az ő kisfia látott meg minket. A felesége zöldségeket termelt a ház körül, a vadász pedig ment és lőtte az állatot,

vitte haza a húst. A férfi vitte a húst, az asszony természetette a zöldséget. Tiszta Paradicsom! A maradék húst meg eladták, abból volt a rizs. Az ereszből csorgott az eső, és hatalmas cserépedények voltak alatta. Az volt az ivóvíz. Fürdeni, kérdeztem, hol szoktatok fürdeni? Mondta, hogy reggel majd megmutatja. És akkor láttam, hogy az asszonyok egy adott időben jártak fürdeni, egyszerre, a férfiak meg egy másik időpontban. Ők tényleg tisztelik egymást, az pedig végképp fontos náluk, hogy élni és élni hagyni. Az állatokkal is így vannak.

Csak egy a baj: borzasztó sok a kígyó Thaiföldön. Vannak olyan kisebb tigrisek is, amelyek a fán élnek, hatalmas karmaik vannak, és fönről ugranak az ember nyakába, és elharapják a torkát. A dzsungel tele van kobrával, ami tényleg félelmetes, és ezért ők mindig késsel járnak. Elmagyarázták, hogy hogy lehet védekezni ellenük. Amikor egy méteren belül van, és föláll, meg kell merevedni, lélegezni sem szabad. Akkor vagy visszagömbölyödik egy idő után, vagy nem tekeredik vissza, hanem jobban fölemelkedik, és továbbra is kíváncsi. Elöl van az orra, a szemei oldalt vannak. Amikor meghajlik előre, ezt még borzasztó lassan csinálja, utána viszont oldalra fordul, és hirtelen mar. A kobra mindig oldalról mar. De mivel a kés ott van az ember kezében, azt csak ki kell tartani, és akkor a kobra elvágja a saját nyakát. Ha nem sikerül, akkor vége: három perce alatt hat a mérge. Vagy én, vagy a kobra. Ők megtanultak velük együtt élni, megtanulták őket elkerülni. És mivel buddhisták, inkább elkerülik őket, mert az állatokat nem szabad megölni.

Egyszer az egyik barátnőmnél voltam. A dodge-nak van súlya, tiszta vas az egész, és ahogy jöttünk az úton, mellettem az ablaküveg félig fel volt húzva, és egyszer csak koppan egy kígyónak a feje. Mondom, álmodom, vagy mi van? Visszatozatok, és látom, hogy egy ilyen hét-nyolc méteres pítón szépen kúszik vissza a dzsungelbe. Szóval átmentem rajta. Ha a fején megy át az ember, akkor elpusztul. De hát a testén? Röhögve visszamászott a dzsungelbe. Egyébként pont egy német barátnőmtől jöttem, aki ott él a dzsungelben, jó két méter magas, testes, faros, és egy picike thai férje van, félvér a gyerekük, nagyon jópofák különben. Ő mesélte, hogy délután leheveredett aludni, mert ott ilyenkor szörnyű meleg van, és arra ébredt, hogy egy hatalmas kígyó tekeredik föl a lábára. És ő tudta, hogy lehet kimozogni. Baromi nehéz, mert erőt kell kifejteni, borzasztó lassan kell mozogni, és nem szabad besokkolni, mert akkor az ember meghal. De ő nem sokkolt be, hanem szép lassan kimozgott a kígyóból. És aztán futás!

Nagyon jó volt ott, csak két éve mégis haza kellett jönnöm, mert volt egy nagyon hosszú monszunperiódus, ami belecsúszott a turistaszézonba. A helyiek is azt mondták, hogy ilyen még nem volt, hogy ennyire sokáig tartson a monszun. Aztán a japán tőzsde is leomlott, borzasztó infláció volt, elvesztettem mindenem. Szörnyű volt akkor Ázsiában. Az ember megy a pénzéért, a bank zárva, becsődölt. Voltak, akik milliókat vesztek, nem annyit, mint én. Az egy komoly dolog ám, ha bent van a bankban valakinek a pénze, a bank meg csak úgy bezár.

Itthon volt néhány barátom, akik segítettek elindulni. Lekaucióztam egy lakást, meg minden, de hát azért az ilyen dolgok százezrekbe kerülnek. És sajnos Magyarországon egy rendes lakást nem lehet fenntartani egy normál fizetésből. Aztán itt a gyerek, az iskola, a bébiszitter s a többi. És hiába beszélek angolul, görögül meg thaiul, meg hiába tudok valamit héberül, ezekkel nem érek semmit, főleg, hogy nincs semmi papírom, ráadásul a számítógéphez sem értek. Arról nem beszélve,

hog az egész számítógépesdi nagyon idegen is tőlem. Szóval olyan sok választásom nem volt. Ott kint megtanultam a thai masszázst. Ennek vannak mindenféle erotikusabb változatai is. Ezek abban különböznek a hagyományos szexmasszázs-tól, hogy az erogén zónák mellett a vérereket meg a prosztatata környékét is érintik. Összehajtogatom a férfiakat, a gerincüket megtaposom, szóval nagyon jó dolgokat kapnak tőlem.

Egy masszőr többnyire azt mondja, hogy pfuj!, én nem fogok egy pasas farkához nyúlni. Én viszont különösen nagy hangsúlyt fektetek a férfiak ágyékrészére, és tudom, hogy ez milyen jó érzés nekik. A bőr alatti hajszálerek bizsergetése, ingerlése egyébként nagyon hasznos és jó dolog. És egy kor után, negyven fölött, Európában különösen, nem tudni miért, de ezek a prosztatatabetegségek nagyon sűrűn fordulnak elő. A masszírozás alatt egy emberi test van előttem, nem viszolygok tőle, hanem komolyan dolgozom. Azt a testrészt látom magam előtt, ami segítségre szorul. És ez a férfiaknál a legfontosabb testrész, ami össze van nyomódva egész nap, ahogy ülnek. Thaiföldön a megelőzés a legfontosabb. A masszázs célja nemcsak az örömszerzés, hanem az is, hogy megelőzzék a különböző prosztatatabetegségeket, a szűkületes problémákat, amikor az ondó nem termelődik olyan mennyiségben, mint ahogy kellene neki. Az európai férfiak nem sokáig élnek szexuális életet: ötven-hatvanévesen többnyire be is fejezik, mert nem termelődik már az ondójuk. Nem úgy, mint Ázsiában! Na most, ahhoz, hogy folyamatosan, egy életen át, hosszú ideig ez termelődjön és karban legyen tartva, arra kiválóan alkalmas ez a masszázs, amit én kitanultam. Ehhez persze meg kell fogni azt a testrészt, fel kell emelni, a vért el kell indítani, serkenteni kell. A golyók feltolthatók a bőr alatt, annak is van egy speciális fogása. Akárhogy nem lehet. És ha nem toltható fel, akkor szűkületes probléma van: nem úgy áramlik a spermium, ahogy kellene. Az ilyen problémákra mindig figyelmeztetem az illetőt. Mindig kérdezem, amikor egyes pontokra rányomogatok, hogy fáj, nem fáj? Ha fáj, akkor már mehet is az orvoshoz! És nemegyszer volt már olyan, hogy jött vissza, hogy megcsináltatta, és hogy most sokkal jobb. Az ilyeneken a masszázs nagyon sokat segíthet ám! Tiszta doktor néni vagyok.

Csak hát abból nem lehet megélni, hogy valaki csak masszíroz. Ez egy fárasztó dolog, és az a pár ezer forint, amit el lehet kérni egy óráért, semmire nem elég. Szóval egy nap háromnál több férfit nem tudok lemasszírozni, mert nagyon elfáradok ám. A másik az, hogy valószínűleg nem volna szerencsés, ha a férfiakat álló farokkal az utcára küldeném. Mert meglát esetleg egy kislányt, és akkor odasétál, és lehet, hogy behurcolja a kapualjba. Ennek a felelősségét pedig mégsem vehetem a vállamra! Arról nem is szólva, hogyha valamit elkezd az ember, akkor azt illik be is fejezni. Na most, itt van az, hogy akkor most prostivá válik valaki attól, hogy befejezi azt a masszázst, amit elkezdett? És akkor felajánlom neki az óvszert. Nem beszélünk sokat, ott már nem. Általában úgy szokott lenni, hogy fölteszem neki az óvszert, ráülök, számolok: egy, kettő, három. És – bang – már el is ment! Ez egy ilyen érzékeny testrész.

Én a kurzizán klasszikus szerepét vállalom fel; ez egy nagyon ősi, nagyon fontos szerep. Persze van bennem egy kis polgárpukkasztás is. Azok a férfiak, akik a kezeim közé kerülnek, nagyon mást kapnak, mint amit várnak, és egy idő után rájön mindegyik, hogy pontosan azért jött oda, pontosan azért gondolt rám, mert szük-

sége volt valamire, amit csak tőlem kaphatott meg. Érezhetően nagyon nagy szüksége van a férfiaknak arra, hogy egy nő kezei közé kerüljenek, ahol el vannak kényeztetve, ahol végre nem kell harcolniuk. Én mérhetetlenül tisztetem a férfiakat. Nálam a férfiak igazi férfiak lehetnek. El is várom, hogy egy férfi férfi legyen! Az erejüket, a férfiasságukat tisztetem. Teljesen mások, mint a nők, máshogy gondolkoznak, mások az életérzéseik. Tudnia kéne minden nőnek, hogy férfi nélkül semmit sem ér az élete. Csak éppen ennek érdekében azt is tudatosítani kéne magukban, el kéne fogadniuk, hogy a férfi a férfi. És ehhez tisztelet, egyfajta imádat kellene a férfi felé, és úgy általában a férfinemiség felé, amiből aztán csomó egyéb dolog is következik.

Engem érdekelnek a férfiak. Hogy hol vesztette el önmagát, miért nincs ereje, ki vette el tőle, miért nincs hatalma? Nagyon sok nő a férfit nem tartja tiszteletben. Egyszerűen képtelen rá. A férfi pénze jó neki, de az már nehezére esik, hogy tisztelje is a férfit, kényeztesse, hogy meghagyja a maga férfipozíciójában. Az úgy nem működik, hogy kivesszem alóla a nyeret és a lovat, és azt akarom, hogy lovas legyen! Nem szabad megalázni egy férfit! Az mindig rossz dolgokhoz vezet. Az embert tisztelni kell mindenkiben. Az embereknek egymást tisztelniük kell! Egymást meg kell tisztelni. Ha valakit megismerek, tisztetem, és szeretném alaposabban is megismerni. Persze visszafelé is elvárom a tiszteletet. Ha viszont meg akarom ismerni, akkor beszélni kell, szólni kell hozzá. És ahogy visszaszól, ahogy gondolkodik, ahogy reagál, ő is emberként nyilvánul meg. Szinte mindenkit lehet szeretni. Ez nem olyan ördögös dolog.

Az is Ázsiából jön nálam, egy olyan nő tanította nekem, aki szintén a buddhistákhoz járt, hogy tanuljuk meg elfogadni az embereket olyanoknak, amilyenek. Mert nagyon könnyű azokat az embereket szeretni, akik – na nem tökéletesek, mert olyan úgyszincs – szeretetre méltóak. Pedig akik nem szeretetre méltóak, őket is kell szeretni. Csakhogy őket sokkal nehezebb szeretni és kiszolgálni, és azzal önmagamot építem, hogyha olyan dolgokat passzírozok ki magamból, amik irreálisak. Nehéz olyan embert szeretni, akiben nincs semmi szeretetre méltó, nehéz ilyen embert kiszolgálni. Ezek embert próbáló feladatok, igen. De meg tudom csinálni? Ha igen, ez fölel. Az ilyen dolgok emelnek föl. Szóval amikor nyakig tejfel minden, akkor könnyű. De akkor, amikor nagyon nehéz minden, és az ember önmaga ellen is lázad, na, akkor kell megpróbálni elfogadni azt, amit nem akarok. És akkor előbb-utóbb rájövök, hogy az is fog nekem nyújtani valamit. Sokszor én is elgondolkozom azon, hogy van mit tanulnom, mert nagyon sokszor én is odaszólok ám, ha nem értik a fanyar humorom.

Az én dolgom az, hogy erőt adjak. A híres férfiak mögött is mindig ott a nő, aki segíti őket. És akkor általa megkap egy csomó dolgot, és tud érvényesülni, belemerülhet a jólétbe és mindenbe, ami csak származhat ebből. Ne a férfi tolja a nőt, mert az felborítja az egész család életét, meg az égvilágon mindent! Persze van ilyen is, gondolom, és ez így is van rendjén. A kivétel erősíti a szabályt, tehát erre is szükség van. De normális esetben nálam ez úgy működik, hogy én egy férfit kiszemelek, és azt tolom magam előtt. De őt aztán a csillagokig.

Azt gondolom, hogy az embereket sokkal jobban lehet irányítani a szeretettel. Az sokkal nagyobb hatalom, mint bármilyen brutalitás vagy ilyesmi, és én ebből a szempontból nagyon magasra tettem a mércét önmagam számára. Sokan mondják,

hogy ez hülyeség, mert ha nem tudom elérni, akkor visszazuhanok. De szerintem mégsem olyan nagy hülyeség. Majd kiderül. És van még egy tabu az életemben: hazudni, azt nálam nem lehet! Nagyon haragszom érte, ha valaki hazudik nekem. Semmi másra nem haragszom ennyire. Ha hülye, akkor se. A haverjaim nagyon más emberek, némelyik nagyon hülye, némelyik nagyon értelmes, szóval mindenkinek van valami furcsasága, mégis úgy fogadom el őket, ahogy vannak. De hazugságot egyiktől se vagyok hajlandó eltérni. Nem és nem! Szóval azt ne is aggassa rám, azt ne hintse nekem!

Én pontosan tudom, hogy milyen jó örömet okozni valakinek. Gyakran látom a gyönyört. Szeretem látni a gyönyört. Engem boldoggá tesz, ha valaki gyönyört érez. Az mindenkit boldoggá tesz, ez teljesen normális, nem? Borzasztóan lehet örülni annak, hogyha a másik örül. És ha jó, akkor jó, ott nincs mese, akkor én is beleélvezek, mint a szél. Amit lehet élvezni, azt kell is. Amit nem kell, hát nem kell. De akkor fejleszteni, segíteni kell. Én szólok, ha valami nem jó, és ha valamit hülyén csinál. Nagyon segítem őket. Én megértem, ha valaki nem tud valamit. Az nyilvánvalóan tapasztalatlan, nem volt vele soha senki nyílt és gátlástalan, hogy megmondja azt, hogy pontosan hol, mit, mikor és hogyan kéne. Én pedig vagyok annyira gátlástalan, és vagyok olyan nyílt, hogy megmondjam neki. És a férfiak szívesen veszik ezeket a dolgokat. Nagyon sok tapasztalatlan férfi van ám! De nem biztos, hogy ez az ő hibájuk. Szerintem ez a nők hibája is. Hát ha a nő nem szól, a szerencsétlen férfi honnan tudja, hogy egy dolog most jó a nőnek, vagy sem?

Azt is pontosan tudom, hogy egy férfi mit vár el tőlem, és én mit kérek cserébe. És bátran kijelenthetem, hogy minden nő kurtizán valamilyen szinten. A nők a házasságban is eladják magukat. Pontosan tudják, mi várható egy házasságtól. A nők sorsa e tekintetben az egész világon egyforma. Előbb-utóbb férjhez mennek. Vagy több férfié lesznek, vagy egyé. De ha egy férfié lesznek, akkor is eladják magukat. És régen, amikor a saját apjuk adta el őket? Az mi volt? Sokan meg folyton elválnak, és újra férjhez mennek. Azok is több férfié lesznek. És előbb-utóbb szépen kiveszik a vagyont a pasik alól. A második, harmadik pasinál rájönnek, hogy az ő pénzükkel sokkal jobb, sokkal könnyebb. Aztán van olyan hülye is, aki odadobja magát mindenféle idegennek teljesen ingyen, és semmi elvárása nincs a másiktól, és a másiknak se tőle. Szexelnek egyet, és odébb állnak. Az illet én nem szeretem. Én nem adom magam ingyen. Vagy szerelemért, vagy pénzért, vagy valamiért, de ingyen nem! Ha egy nő nem tudja, hogy kell eladnia magát egy férfinak, akkor elvesz az életben. Mert a nőt a férfi magához veszi. Szinte megveszi. Jó, ez így talán túlzás, ez a szó nem fedí a valóságot, de elveszi, megveszi, magához veszi. Persze a férfiakat azért nem árt kétfelé választani: van, akit az érzelem érdekel, a szerelem, a teljesen más emberi életék. Ők lelki síkon élnek. És vannak olyanok is – ez a nyolcvan százaléuk szerintem –, akiket csak a testi dolgok érdekelnek. Hogy mit eszik, mit iszik, milyen cucc van rajta, áll a farka, vagy sem. Ezek az abszolút fizikális, testi síkon élő emberek. Nem is gondolkodnak lelki távlatokban. Ugyanez megvan a nőknél is, legfőképpen ott kicsit több az olyan, aki a lelki megnyilvánulásokat is fontosnak tartja. De nem sokkal.

A múltkor is, nem volt már nyitva semmi, és ott volt a közelben egy diszkó. Lementem egy haverommal. Inkább nem mondom a hely nevét. Bementem a végébe, és a lányok ott osztogatták egymásnak a bogyót. Ilyen kis zöld kapszulák vol-

tak. Lehetett az akár speed, akár heroingolyócska, akármi. Ott volt a kezükben, bekapták, és fogalmuk sem volt, hogy mit vettek be. És ha mérge lett volna? Egyik se volt több húsznál. Ha most bevesznek egypár ilyen golyócskát, meg ki tudja még micsodát, azt se tudják, ki dugja meg őket a következő órában. Na, ilyenektől lehet AIDS-t kapni, nem a prostituáltaktól! És a pasik meg belemennek az ilyenekbe. Simán. Ha kicsit is jó a nő, már dugják is! Gumi nélkül! Szóval hihetetlen, hogy mik vannak! A drogért simán eladják magukat a csajok. Na most egy ilyen függőnek mondja meg valaki, hogy csak óvszerrel éljen nemi életet, és hogyha valaki óvszerrel védekezik, nem lehet betegséget kapni. Ezért a prostituáltaktól várható a legkevésbé, hogy bárki is valamit kapjon tőlük. AIDS-t lehet kapni a homoszexuális kapcsolatokban, bár úgy tudom, most már ők is jobban óvszereznek, a pornófilmezésnél is hallottam ilyenről. Meg a magánéletben. És az mindig az óvszer nélküli szexuális életből jön, vagy valami drogos cuccozásból.

Persze én is félek a betegségektől. Nekem már kérés nélkül csinálják a tesztet és a nőgyógyászati szűrést. Kicsit hipochonder is vagyok, mert van, amit még nem tudnak gyógyítani. De mondom, nagyon kicsi az esélye, mert az ember tudja, hogy hogyan kell védekezni. Most a prostituáltaknál nem TB-kártya szerint van még az orvosi vizsgálat, hanem harmincezer forintba kerül háromhavonként. Ebben benne van minden, az AIDS-szűrés, a hepatitis, az oltás, és az ilyen nyálból vett szájjaváladék-vizsgálat és a hüvelyvizsgálat is. Én különben borzasztóan vigyázok: az óvszer mellett van egy spirálom, és még használok mellette mást is. De ez legyen az én titkom. Tehát levédem magam, háromszorosan.

Én azt mondom, az az igazi, ha valakinek az agyával lehet szeretkezni. Az igen! Ez az, ami tényleg megmarad! Nálam a szex különben egy olyan dolog, mint az evés vagy az ivás. Ahogy eszünk meg iszunk egy jót, ugyanúgy szexelni is kell, mert arra is szüksége van a szervezetnek. A szex kell a testnek, de nem szabad rá kapcsolatot építeni, nem szabad annál nagyobb jelentőséget adni neki, mint amit valójában megérdemel. A szex ennyi. És ez egyáltalán nem kevés. Olyan, mint a sakk. A sakk meg olyan, mint az élet. Én nagyon szeretek sakkozni. Én vagyok a királynő, megvannak az embereim, a barátaim, a szövetségeseim, a tanácsadóim. Van stratégia, vannak helyzetek. Nálam teljesen megelevenedik a sakk. Imádom játszani. Ezzel fárasztok mindenkit, hogy üljön már le velem játszani egy partit. És ha valaki jól tud sakkozni, azért bolondulok. Csak sajnos az a baj, hogy minden férfit megverek.

Nagyon sok olyan prostit ismerek, akinek igen fejlett lelkivilága és lelki élete van. Az, hogy a testéből él, egy dolog, mert az emberek eladják magukat. Van, aki az erejét, a másikat tudását. Minden ember elad valamit, önmagát, bármit. Én csak a testem. A lelkemből nem adok el semmit! Ez szerintem sokkal tisztességebb dolog annál, mint amikor valaki az elveit adja el. Azokat én soha nem adom. Én a szabadságomat megőrzöm. A magánéletem lelki síkon mozog, a napközbeni életem pedig fizikális, testi síkon. Tehát amikor én hazaérek, és becsukom az ajtót, elkezdődik a lelki szint. Ez nagyon elkülönül nálam. És talán nem kellene így mondanom, de egyszerűen zavar, komolyan mondom, ha az emberek nem ismerik a valóságot, ha egy prűdéria lengi be egész Magyarországot. Ez egy teljesen emberi és teljesen humánus szakma. Az emberek úgy reagálnak rá, hogy „jaj, prostitúció, ne, pfúj, meg hogy milyen borzasztó, kész fertő”, és ilyenek, holott egy ötezer éve lé-

tező dolgról van szó. És ha igény van rá, akkor igenis el kell fogadni, hogy létezik, létezett, és sokáig létezni is fog, és hogy szükség van rá.

Nagyon sok barátnőm azt mondja, hogy minden férfi egy fark, na nesze, itt egy törülköző, menjél fürödni s a többi. És úgy teszik oda magukat, hogy nincsenek is jelen. Legföljebb a pénzre gondolnak. Szóval abszolút nem veszik észre az embert a fark mögött. De ha én látok valakit, az nálam rögtön egy ember. Én nem tudom megalázni. Biztosan bele lehet ebbe is unni, meg fásulni, ahogy a fogorvosnak is elege lehet a bűdös szájú kuncsaftokból, de valahogy nekem mázlim van ebben a szakmában, mert még ha valaki nagyon olyan, akkor is látom benne a kétségbeesést, az embert. Ha pedig kifejezetten erős viszolygást és undort érzek, akkor azért itt is lehet nemet mondani, hogy nem érek rá, bocsj, jönnek hozzám, ilyesmi. Kivédhető minden. Aki meg normális, az már ember. Akinek emberi fizimiskája van, meg tiszta és ápolat, akkor az már ember. Az megint más, hogyha aberrált. Akkor rögtön felhívom a figyelmét, hogyha nem takarodik arrébb, soha nem felejtí el, amit kapni fog. Utálok azt is, ha valaki közönségesen beszél. Ki nem állhatom a mocsos szájú embereket. Szerintem a magyar nyelvben annyiféleképpen ki lehet fejezni magunkat, nincs a mocsokra szükség. Az embereket inkább a szép beszédre kell tanítani, mint a mocsokra. A magyar nyelvet különben nagyon nagyra értékelem. Meg kell tartani a szépségét. Egyébként nálam még él az úriember meg az úrinő. Szerintem szép az, hogyha azt mondja egy férfi, hogy „úri becsület-zavamra!”. Annak igazi súlya van. És azt is szeretem, hogyha valaki kezet csókol, vagy virágot hoz, ha nőként kezel, és úgy is beszél velem.

Komolyan mondom, nagyon sokszor jönnek hozzám olyan értelmes férfiak, hogyha az utcán futnék velük össze, akkor is örülnék, ha nekem ilyen barátom lenne. És ezek közül több rendszeresen visszajár, mert nagyon értékeli, amit tőlem kapnak. Persze sok olyan is van, aki csalódottá teszi az embert az egyszerűségével, a „megyek a farkam után”-mentalitásával, a full egoizmusával, a primitív narcizmusával. Olyanok néha, mint az állatok. De mégis hihetetlen, mennyi a jó arc, és nem ilyen mocsokból jött féllábú idegenek tukmálják rá magukat az emberre, hanem tök normális pasik. És én tényleg összefutok olyan emberekkel, akik fenomenális egyéniségek, akikkel nagyszerűen lehet társalogni. És akkor egyáltalán nem látom ennek a szakmának a negatív oldalát, és nincs olyan érzésem, hogy hú de szar volna nekem.

Jött például a múltkor egy kaliforniai gyerek. Gyönyörű volt. Nem az a kokszfekete néger volt, hanem gyönyörű félvér, és akkora volt, mint egy szárnyas ajtó. Ilyen amerikai focista volt, és az egész teste csodálatosan fel volt építve. Már amikor bejött az ajtón és megláttam, azt mondtam magamban: vauu! Ő persze még nem tudta, hogy mi van, egy csomó jó csaj ott ült mellettem, és hát mondom, akkora volt, mint egy szárnyas ajtó. Köztudott, hogy a nagy pasik szeretik a kicsi nőket, és ott én vagyok a legkisebb. És akkor ő engem kért meg, hogy menjek vele, és masszírozzam le. Igen? Nagyon szívesen! Levágódott a hatalmas franciaágyon, és teljesen betértette. Én csak néztem, hogy akkor én hova férek majd el. Mert ott körülöttük mozgok, és a mozgásnak megvan a maga technikája: sarokülés van mellette, onnan lehet a felsőtestet masszírozni, megint máshonnan az alsót vagy a közepet. Nem szabad ráülni vagy rátérdelni, ilyesmi. Na mindegy, valahogy csak odafértem. És a végén?! Na, arra mondják, hogy egy jó dugás volt! Szóval úgy irányi-

totta a dolgokat, ahogy akarta. Azzal a hatalmas, nagy testével úgy vigyázott rám, olyan finoman érintett, és olyan finoman ölelt, hogy az elképesztő. Na, hát ezt például nagyon élveztem, de ő ki is bírta az egy órát. Vagyis a félórát, mert előtte még fél órát masszíroztam. Ott volt aztán gerjedelem, de hát ő egy gyönyörű férfi volt, nagyon finom, nagyon tiszta. Őt a magánéletben is szívesen kipróbáltam volna. Ezen mondjuk röhögnek a haverok is, mert nálam úgy van, hogy vadászok én is. Pontosan úgy, mint a férfiak. Úgy gondolkozom, mint ők. Néha úgy kedvem támad, és elkapok egyet közülük. De csak olyat, akit ismerek, és csak ha jó kedvem van. Hát, egyél jót, igyál jót! Nem hagyom ki. És ilyen szempontból tényleg fiús a gondolkodásom. Megdugom.

Az én szexkultúrámmal nincs baj, a szexet magas fokon művelem. És ha már szexelünk, akkor igenis *szexeljünk rendesen!* Az egy játék. Egy gyönyörű, erotikus játék. Egy művészet. Én nem szeretem az ilyen egyszerű keféleéseket. Ezért ahhoz, hogy így beleélvezek, a férfinak nagyon jónak kell lennie. Ahhoz tökéletesen kell tudnia irányítani a testét, ahhoz neki pontosan kell tudnia, mi fán terem egy nő. Van egy-két pasi, aki ezt tudja. De az, aki kapásból úgy indít, hogy „de azt akarom, hogy neked jó legyen”, az biztos, hogy nem ér el semmit. A szexről nem beszélni kell, hanem csinálni. És persze azért nálam is lelki síkon mozog ez az egész.

Nekem az érintések abszolút fontosak, én imádok fogni valamit, imádok érinteni. Kenyérre lehet kenni a legtöbb embert, ha csak megsimogatom az arcát. Meg a kézfogás. A kéz aztán az erogén dolog! Nagyon kifejező. Az egy nagyon intim kapcsolat már, ha az embernek megfogja valaki a kezét, és úgy, ahogy azt meg kell fogni. Nagyon fontos, hogy szép legyen a keze. Fogdosom a kezeket. Fogdosok én mindent. Ismerni kell a testünket! Ennél jobban már csak a lelkünket kell! Ha elmegek az állatkerthbe, állandóan simogatom az állatokat, már minden állat ismer, és hülyét kap tőlem, hogy még a kis lyukon is bedugom az ujjam, és jó, csak a nóziját, de hadd érintsem meg. Nekem mindent meg kell fogni, meg kell érinteni. Én inkább erre gerjedek, és nem arra, hogy kinek mekkora. Elég jól tudom irányítani a testemet, csak hát azért egy nap általában csak egyszer tudok elélezni. Vagy többször. Persze van olyan is, amikor egész nap semmi. Szóval így is lehet, úgy is lehet, én nem hajtom, hogy most nekem föltétlenül élvezni kellene. Ha spontán úgy alakul, akkor nem vagyok ellene, akkor úgyis elszáll az ember. De ha nincs semmi, akkor én nem készítem magam rá, mert nem akarom, hogy az egész arról szóljon, hogy nekem jó legyen. Ez nem volna tisztességes. Mert ez üzlet, és arról szól, hogy neki legyen jó. Ha közben véletlenül beleszállok, az más kérdés.

A férfiak nagy része amúgy sem bírja tíz percig se. Mit tíz percig!?! Öt percig se! Nekem meg ahhoz azért tíz percnél több idő kell. Lehet élvezni csiklón keresztül, hüvelyen keresztül, meg végbélen keresztül. Nekem végbélen keresztül nem megy, mert fáj. A csikló, persze, az természetes, az bármikor megy. De a hüvelyi élvezés nagyon kevés nőnek sikerül, mert oda idő kell. Na most a férfiak nagy része nem tudja kontrollálni, irányítani a testét. Pláne akkor, amikor az újdonság varázsa is ott van. Tehát általában nem jutok el oda. Meg hát ahhoz azért kell egy nagyon komoly izgalmi állapot. Azt pedig el kell érni valahogy. Na most, én saját magam nem fogom felizgatni, de nem is tudom, mert hogyha én elkezdem izgatgatni a csiklóm, akkor nyilvánvaló, hogy a csiklónál szállok el, mert a csikló izgul be, és akkor az fog hamarabb élvezni. Hogyha a csiklót békén hagyják, és csak a hüvelyre kon-

centráltnak, akkor a hüvely élvez. Persze nem biztos, hogy ez mindenkinél így van, mert nem mindenki egyforma.

Ezek a végbélszorik érdekelték egy darabig. Volt egy ember, szakálla volt kender, nagyon kicsi volt neki, és akkor mondtam, hogy jó, akkor most itt az ideje, próbáljuk meg. De nem. Nem is volt jó, meg az nekem nem való. Egyszer próbáltuk, köszi, nem. Ennyi. Nekem már nem kell még egyszer szenvedni érte, mert tudom, hogy nem nekem találták ki. Van olyan nő, aki meg pont azért van úgy odáig, hogy az a legjobb. Mert neki egyértelműen oda csúszik a G-pontja. És olyanokat élvez, mint a ház. A végbélfal és a hüvelyfal közötti rész nagyon vékony, és valószínűnek tartom, hogy nem a hüvelyben van a nőknél a G-pont, de érinthető innen is, onnan is, és tulajdonképpen mindegy, hogy ezt most hátulról érik el vagy előlről. A lényeg, hogy elérjék. Lehet, hogy előlről sosem érik el, hátulról meg mindig.

A legtöbb nő nem veszi észre, ha a partnere valaki mással szeretkezett tegnap vagy ma. Én igen. És nálam bukta van, ha üres a tár. Hát hova tetted, ami nekem kell? A vitaminadagom? Persze csak a barátomnak fogadom el a vitaminadagját. Itt jön vissza a Kabbala. Ábrahám magja nem mehet a földre. Mehet bárhová, de a földre nem. Az egy érték. Nem is akármilyen. Abban annyi vitamin van, annyi protein, annyi minden, hogy arra a nőnek szüksége van. Ez tudományos tény. Na most, a nők nagy többsége azt mondja, hogy pfúj, meg nem. Arról már nem is beszélek, hogy a férje farkát az életében nem kapta be, pedig az önmagában is borzasztó jó dolog szerintem. Az a lényeg, hogy ha egy kialakult kapcsolat van, akkor ott meg kell enni. Ott hetente egyszer meg kell enni, és akkor a nőnek garantáltan megvan a vitaminbetevője.

Nekem kontaktuskényszerem van, a szemem mindig lát, mindig néz. Olyan vagyok, mint egy turista, úgy járkálok az utcákon, úgy nézek körül folyton. Mindent észreveszek, mindent látok. A legkisebb mozgást is. Érzem, ha egy légy mászik a fejem fölött a plafonon. Szinte oda sem kell néznom. Ez is Thaiföldről jön, mert ott nagyon megtanulja mindenki, hogy mivel olyan intenzív élővilág van, és ott nagyon sokszor szabad ég alatt ücsörög az ember, mert a házban meleg van, de még a házba is betéved egy-két állatka, mérges pók, kígyó, ilyenek, ott azért mindig ébernek kell lenni. Úgyhogy amikor ül valaki, nézelődik szépen. Azóta meg, hogy közvetlenül a lábam alatt volt egy zöld mérges kígyó, amiről a thaiak is azt mondják, hogy az a legveszélyesebb, azóta meg folyton. Ez megmaradt, és lehet, hogy már mindig így fogom figyelni a környezetemet. És ez így jó. Pedig itt már nem kellene, de hát láttam én a tenyeremnél is nagyobb pókot a szobámban a plafonon.

Nagyon sokan félreismernek, hogy kicsit dili a nő, meg szétszórt. Én nagyon sok mindent eljászok. A szituációkat próbálok ugyanúgy előadni, ahogy megtörténtek. Csak azért, hogy színesebb legyen minden. Azt mondta nekem egyszer valaki, hogy olyan színesen adom elő a dolgokat. Lehet, hogy az a valóságban tök egyszerűen történt, minden beleolvadt a maga szürkeségébe, de nálam minden olyan nagyon élesen, nagyon színesen történik meg. És ez nem az a kategória, hogy a hangyából elefántot csinálok, hanem az, hogy a hangyát is a maga jelentőségében látom. Szeretek színt adni mindennek. Mit is akartam ezzel mondani? Ja igen, egyszer egy lány azt mondta, hogy nekem olyan kisugárzásom van. Hogy nagyon furcsa ember vagyok. És ezt nő mondta, pedig egy nő általában nem szokott a másik nőnek ilyeneket mondani. Az nagyon jólesett, tényleg. Azért esnek jól a bókok,

mert én nem bókolok így magamnak, amikor tükörbe nézek. Soha nem tudnám kijelenteni, hogy jaj de szép vagyok, vagy valami. Egyszer jött föl az egyik haverom, és mondta, hogy na, azonnal rakjak ki tükröket, meg igenis, kell mondogatni a testemnek, hogy jaj de szép a lábad, jaj de szép mindened, mert az majd meghálálja magát. Szóval ez egy ilyen önterápia vagy micsoda, hogy az embernek fontos szépségnek látnia magát, és azt el is hinnie, és akkor úgy is fogja kezelni a dolgait. Ezzel elvileg egyetérttek, biztos így van, csak nehéz. Nekem nehéz. Mert én látom a torzóságot is mellette.

Két éve jöttünk vissza. Nekem nagyon pozitív volt Thaiföldön élni, nagyon-nagyon megváltoztam. Sok mindenre rájöttem. Például arra is, hogy sokkal jobb egyszerűbben élni. Előtte zavart a szegénység, a nincstelenség. Korábban mindig többre vágytam. Ez kint teljesen elmúlt. Most már sokkal kevesebb dolog elég nekem a szép élethez. Ami nem kell, elosztom. Ha egyszer megint elutazunk, megint szétajándékoznám, ami nem kell. Szóval mindig csak annyit tartok meg, amennyi nekem az élethez kell. Amit nem hordok, azt vagy odaadom a kislányomnak, ha meg nem tetszik neki, akkor odaadom valaki másnak. Nagyon mobil ember vagyok. Volt olyan, hogy két zsák könyvet ajándékoztam el. Szóval én egy borzasztó szabad ember vagyok, azt csinálom, amit akarok. Én nem vagyok rákényszerítve semmire, és mindig megadom magamnak az esélyt a szabadságra.

Valamilyik nap történt, jött hozzám egy ember. Ez egy olyan reggel volt, amikor nem volt kedvem semmihez, még beszélni se volt kedvem. És valahogy szó szó követt, és rákérdeztem, hogy mi van, nem vagy boldog? Vagy valami ilyesmit kérdeztem tőle. És akkor elkezdett ömleni belőle a szó, és mesélt, mesélt, mesélt. Ott volt a pénz az asztalon, amit a masszázsról tett oda. És elmesélte, hogy mi a problémája. Elmesélte, hogy a feleségével gondok vannak, hogy van egy barátnője is, és hogy a barátnőjét szereti, de a családját nem adná föl, meg ilyenek, de már kiderült a dolog, és hogy most mi lesz, és most teljes a csőd, és olyan zilált a magánélete, azt se tudja, hogy most mit csináljon. Ezt így mind elmesélte. És akkor mondtam neki, hogy tulajdonképpen mire számíthat, hogy a hazugságért sokat be kell vállalnia, mert hogyha egy ember hazudik, akkor annak vállalni kell a következményeit is: ha valaki fájdalmat okozott, akkor az neki is fájni fog, és lehet, hogy az jobban fog fájni, vagy másképp fog fájni. Tehát mindennek ára van. A másik az, mondom, ha hazudott, a bizalom elszállt, azt nagyon nehéz visszalagolni. És egy családot tényleg nem szabad feladni egy szerelemért sem. De ha a barátnőddel akarsz élni, mondom, akkor igen, akkor tényleg egy nagyon kemény élethelyzet vár rád, mert nem szerelemmel szereted már a feleségedet, hanem szerelemmel a barátnődet szereted. És azért igen nehéz egymás mellé bújni, hogyha mást szeretsz az ember. Na mindegy, és akkor beszélgettünk erről, mondtam a véleményem, hogy ez most nehéz, hogy egy kis magány nem árt, meg tisztázni kell, nem szabad hazudni, soha. Pláne nem úgy, hogy emberek sorsát hazugsággal akarja irányítani. Az nagyon-nagyon gonosz dolog. És akkor úgy szóba jött egy picit Thaiföld is, és tényleg úgy nézett rám az az ember, mintha egy égből pottyant angyal lettem volna. És akkor mondtam, hogy de bocs, nekem mennem kell, meg fáradt is vagyok, minden, és itt a pénzed, vidd el, kösz, hogy nem fárasztottál engem mással, mert most tényleg nincs kedvem. És akkor mondta, hogy nem, nem, a tiéd, kösz. Tehát a tanácsadásért fizetett tulajdonképpen. Az égvilágon semmi sem történt. Ilyenek vannak.

És ilyen már jó párszor előfordult. Sokszor ki tudnám dumálni a bugyijából is, de nem akarok nem egyenes úton pénzt szerezni.

Az emberekben benne van valamennyire a pénzéhség, szóval nem hagynak ott még ezer forintot sem értelmetlenül. De nekem otthagynak. Mégpedig azért, mert jól érzik magukat. Pedig nem milliomosok ők, mert én azért ránézésre veszem, hogy ki az, aki full tele van, és ki az, aki nem. És ilyenkor köszönöm. Az ilyenek tényleg segítséget jelentenek nekem. Mert hiába termelek ki havonta egy kicsit többet az átlagosnál, ott a bébiszitter, a lakás rezsije, a számlák, a bérlet, az, hogy leszaladok a közértbe, s otthagynak többezret. Persze néha elgondolkodik az ember, hogy kurva szar az élet. Szar, kurvaélet, miért nem születtem egy milliómoscsaládba, vagy miért nem nyertem meg a lottófőnyereményt. Néha nagyon magamba tudok zuhanni, hogy miért pont énnekem kell ezt csinálni, aki végképp másról álmodtam. Fel lehet ezt fogni tragikusan, mindent fel lehet fogni tragikusan. De én megpróbálom mindennek a jobbik oldalát is látni. Szóval minden rosszban van jó. Nincs olyan kategória, hogy tiszta fekete vagy tiszta fehér. Észre kell venni a fehéret is a feketében. Nyilván nem véletlen, hogy ilyen sorsot kaptam. Akkor ezt kell csinálni. Nálam úgy van, mint mindenki másnál szerintem, hogy ha néha nagyon magam alá zuhanok, mindig jelentkezik egy-két haver, aki éppen ráér, és akkor együtt érez velem, meghallgatja a sirámainkat. Nekem annyi elég, ha kibeszélem a bajokat magamból. És akkor utána megy tovább minden a maga útján.

Szerintem az élet értelme az, hogy megtapasztaljunk itt a földön mindenféle helyzeteket, ami hiányzik a létünk egészéhez. A sors, az élet olyan szituációkba rak, ahol megtapasztalhatjuk, hogy mi az emberség, mi a jóság. Nagy szavak. De mégis, kell, hogy legyen egy olyan dolog, egy olyan szép dolog, ami a lelkünket átsegíti egy magasabb dimenzióba, ahol már nem játszik szerepet a testünk. Ha valakinél ez nem jön össze, és nem tudja, hogy mit kell megtanulnia, mit kell legbelül önmagába építenie, akkor újraszülethet. És addig próbálja, amíg össze nem jön. A buddhisták azt mondják, hogy el kell érni a nirvánát, és hogy a szegénység vagy a nehéz sors olyan próbatételek, amelyeket el kell viselnünk azért, hogy eljussunk egy magasabb dimenzióba. Nekem azt mondták, hogy utolsóéletes vagyok, azért ilyen furcsa a sorsom. Valószínű, hogy a halálom után már nem kell újraszületnem. Hacsak nem csinálok valami nagy baromságot.

Budapest, 2001. augusztus